

De col·laboració

Lletres de Nordamèrica

per

E. MIRA

II

EN el nostre primer article resumírem les que són, al nostre judici, característiques fonamentals de la terra i dels habitants de Nordamèrica. Tractarem ara de donar una idea del resultat del conflicte entre ambdós factors, ço és, de la Vida en aquest país. Abans, però, caldrà que tinguem en compte la intrmissió d'un tercer element que condiona no poques particularitats d'aquesta: ens referim al *negre nordamericà*. No cal oblidar, en efecte, que avui es troben set milions d'aquests al país, de manera que arriben a la proporció d'un a set respecte a l'element de raça blanca.

El negre nordamericà

Creieu-me que és una de les coses que més criden l'atenció de l'uropeu el veure passejar pels carrers, confosos amb la multitud, aquests tipus de negre *soi-disant* civilitzat. No tots, ni molt menys, són pobres, però inclús els que ho són pot dir-se que van molt més ben vestits que molta gent de la classe mitjana de la nostra terra. El negre, i més encara el mulato nordamericà, té un complex d'inferioritat que l'esperona contínuament i el fa sacrificar tot el que té per tal de realitzar el seu ideal de semblar-se al blanc. Conseqüentment veureu negresses que surten d'habitacions misèrrimes però porten amb "salero" al damunt del seu cap algun barret que han adquirit en el més elegant establiment del barri. Molts, molts d'ells i elles, passegen amb Fords vells, més negres que ells mateixos; d'altres s'accontenten amb seure a la porta dels bars amb aire

de desocupats. Tots, però, tenen una indefinible expressió en el seu esguard. Em sembla que els amics nordamericans no l'han analitzada prou aquesta expressió... Potser m'equivoqui, però no han de passar molts d'anys sense que augmenti el número de les estrelles en la bandera nordamericana.

La influència psicològica d'aquest element en la vida estadounidense és enorme i em sembla que ell és, sens dubte, l'introductor de la passió pel ritme que s'observa en tot el país. Un detall: vaig entrar a llustrar-me les sabates en un cirabotes de Nova-York. Hi havia un aparell de ràdio que deixava sentir una música *totalment* negra; doncs bé: les meves sabates varen ésser llustrades al compàs d'aquella música. Amb un ritme de 2 per 3 rebia en els meus peus l'enèrgica escamesa del raspall (tanibé enterament negre) i puc assegurar-vos que abans d'un minut *tot jo* vibrava a l'uníson d'un ritme monòton, fatalista, automatizant, però, a l'ensem, captivador. El resultat va ésser que quan es va acabar el treball vaig restar un bon temps amb cara d'estúpid sense saber que fer.

I bé, aquest exemple es repeteix cada segon, persistentment, en mil i una modalitats de la vida nardamericana: els empleats ferroviaris piquen els rails a compàs d'una cançó negra; aviat veuren avançar els trens sacsejant, a batzegades, seguint el mateix ritme amb les seves campanetes (que les locomotores porten al coll... com les vaques suïsses).

Jo em pensava que el negre era tolerat a Nord-